

ALLAH İÇİN BİRBİRİNİ SEVMEK

Tabii ben buradaki kardeşlerimi şöyle bir tanımaya gelmiştim; ama şahsî konuşmalardan ziyade Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in hadislerini okursak daha sevaplı olur, Efendimiz'in şefaatine ermemize vesile olur diye yanımda bir hadis kitabı gezdiririm. Sağımdaki kardeşimize de “Buyur, bir yerden aç.” dedim. Bir sayfa çıktı. Oradan size nasi-biniz olan hadîs-i şerîflerden okuyayım. Fazla da yormak, sıkmak istemem. Bir miktar okuruz, ondan sonra serbest olursunuz.

İki sayfası var. Her sayfada 15-20 tane hadîs-i şerîf var. İster sağdan başlarız, ister soldan başlarız. Bu sayfanın başında bir hadîs-i şerîf var:

الْمُتَحَابُّونَ فِي اللَّهِ عَلَى كَرَاسِيٍّ مِنْ يَأْقُوتِ
حَوْلَ الْعَرْشِ

el-Mütehâbbûne fi'llâhi alâ kerâsiyyi min yâkûtin havle'l-arşi.

Birinci hadîs-i şerîf biraz bizim bu toplantımıza uygun düştüğü için bu sayfadan başlamayı [tercih ettim.] Bu sizin kaderinize çıkan

sayfa zaten. Allahu Teâlâ hazretleri Peygamber Efendimiz ile, onun hadisi ile sanki size “Birbirinizi seviniz. Bak, sevgiyle bir araya geldiğiniz için bu mükâfata erebilirsiniz.” diye, bunu karşınıza nasip olarak çıkartmış.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* diyor ki;

el-Mütehâbbûn. “Birbirleriyle muhabbet eden insanlar.”

Dostluk yapan kişiler, samimi arkadaş olanlar, arkadaşlar, dostlar...

Ama hangi konuda?

Fi’llâhi. “Allahu Teâlâ hazretlerinin yolunda.”

Allah rızası için, Allah aşkına, ilahî bir sebeple; maddî bir sebeple değil, bir ortaklık değil. Ortaklık olsaydı ticarî bir şirket olurdu. O zaman “şirket” derdi, “şirket mensupları, ortakları” derdi. “Ortak” kelimesini kullanmıyor. Sebep ticarî değil. Menfaat [sebebiyle] olsa zaten dinimiz onu kabul etmez. Menfaat birliğini uygun görmez. Allah rızası için birbirlerini seven insanlar. İşte bu sıfat bizim dinimizde çok makbul bir sıfattır.

Efendimiz buyuruyor ki;

Alâ kerasiyyi min yâkûtin. “Yakuttan kürsüler üzerindedirler.”

Yakuttan kürsülerin üzerine oturacaklar.

Ne zaman? Dünyada mı?

Hayır. Âhirette, rûz-ı mahşerde olacak.

Havle'l-arşi. “Arş-ı Âlâ'nın çevresinde” yakuttan kürsüler üzerinde oturacaklar.

Muhterem kardeşlerim!

Başka hadîs-i şerîfleri de bir arada mütâalâ edecek olursak, Kur'ân-ı Kerîm'in âyetlerini düşünecek olursak; bizim ilk önce konuşmamız gereken konu, hakikaten, sevgi ve muhabbet konusudur. Çünkü Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'de bizim birbirimizle kardeş olduğumuzu bildiriyor. Bunu biliyoruz; kardeşiz. Ben seni tanımasam da iman kardeşliği var. Ben seni tanımasam da mü'min olarak kardeşiz.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ

*Inneme'l-mü'minûne ihvetün fe-aslihû beyne ehaveyküm.*¹

Bu din kardeşliği var.

Sonra Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri; “Bir insan kendisi için sevdiği şeyi kardeşi için de sevmezse hakiki müslüman olamaz.” diye buyuruyor. Demek ki ben kendim için ne temenni ediyor isem sizler için de etmem lazım. “Rahat etmek istiyorum.” Tamam, sizin de rahatınızı istemem lazım. “Kimseye muhtaç olmamak istiyorum.” Tamam, sizin de kimseye muhtaç olmamanızı temenni etmem lazım. “Zulme uğramamak istiyorum.” Sizin de zulme uğramamanızı istemem lazım. Bunu hepimiz anlamışsınızdır, anlarsınız. İnsan kendi nefsi için temenni ettiği, arzu ettiği şeyleri müslüman kardeşi için de arzu etmesi gerekiyor.

---

¹ 49/ Hücûrât, 10.

a. Birbirinizi Sevmedikçe Kamil Mümin Olamazsınız

Sonra, insanlar birbirlerini candan sevmedikçe ve Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'i de herkesten daha fazla sevmedikçe kâmil mü'min olmayacak ve hatta cennete girmeyecek, diye hadîs-i şerîf var. Bir hadîs-i şerîfte buyuruluyor ki;

“Mü'min olmadıkça cennete girmezsiniz.”

Kâfirin cennete girmesi yok. Mümkün değil. Mü'min olacak. Mü'min cennete girecek.

“Birbirinizi sevmedikçe de kâmil mü'min olamazsınız.” diyor.

Bütün bu âyetlerin, hadislerin bize karşı verdiği nasihatler yağmurundan çıkan ders şudur ki; biz birbirimizi candan sevmeliyiz! Nitekim de bu babadan, dededen, ecdattan gelen bir sevgiyle burada toplaşmışız. Başkası böyle toplanmaz. İngiltere'de [olsa], bir İngiliz bir başka kasabaya gitse, adamlar böyle toplantı yapmazlar. Kimse kimseyle bu kadar ilgilenmez. Biz birbirimizle ilgileniyoruz. Çünkü bu[nu] biz dinimizden almışız. Yalnız bunu güzel yapmalıyız. Göstermelik yapmamalıyız.

Veyahut bu kardeşliğe aykırı bir şey yapmamalıyız.

Mesela bana yolda gelirken arkadaşımın anlattığı husus bir kardeşin gıybetidir. Hem de hilâf-ı hakikat, hem de yanlış, hem de yalan, hem de hasetten doğan bir şey, hem de iftira, hem de o kardeşi çok kötü duruma düşürecek bir şey... Bunu yapmamak lazım!

Müslüman, kardeşinin kötülüğünü istemez. Onu başka bir düşmanına teslim etmez. Sığındı, geldi sana, arkasından da silahlı düşmanı geldi. “Ver onu bana!” diyor. Veremezsin. *Lâ yüslihuhû*. “Müslüman, müslümanın kardeşidir, onu kâfire teslim etmez.” Kafkasya’dan atladı, hududu geçti bu tarafa, Ruslar geri istiyor. Veremeyiz! Dînen vermeye imkânımız yoktur. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki; “Müslüman, müslümanın kardeşidir. Ona zulmedemez ve onu teslim etmez.” Götürüp de başkasına vermez. Onu mahçup etmez. Onu üzecek söz söylemez. Onu tahkir eylemez.

İşte dünya üzerindeki biz müslümanlar bu sevgiyi sağlayamadığımız için bugün müslümanlar dünya üzerinde büyük problemlerle karşı karşıya kalmış bulunuyoruz.

Neden?

Küçük küçük parçalara ayrılmışız. Küçük küçük devletçikler oluşmuş. Bu küçük küçük devletçikler eskiden bizim bayrağımızın altında idi. Allah onu bizlere nasip etmişti. Şimdi bir sürü küçük devlet... Ne lüzum var? Bizim burnumuzun dibinde Suriye'ye ne lüzum var? Ürdün'e ne lüzum var? Lübnan'a ne lüzum var? Zaten bizim toprağımızdı. Niye ayrılık çıkardılar? Suudi Arabistan'a ne lüzum var? Yemen'e ne lüzum var? Kuzey Yemen'e, Güney Yemen'e ne lüzum var? Katar, Kuveyt, Bahreyn... Ne lüzum var?

Bunlar ayrı ayrı, düşmanların çeşitli oyunları ile kurulmuş [devletler] olduğundan ve düşmanlar bizim tefrikaya düşmemizden, farklı farklı menfaat grupları oluşturmamızdan, çekişmemizden memnun olup işlerini yürüttüklerinden bunu teşvik ediyorlar. Dün bizim olan topraklarda bugün kaç tane devlet kurulmuş! Dün bizim dedelerimizin gidip de

düşmanla çarpıştığı, Trablusgarp'ta, Tunus'ta, Cezayir'de, Fas'ta, Sudan'da, birçok yerlerde [şimdi devletler] var. Ayrı ayrı, parça parçayız. Başkaları grup kurduğu halde... Mesela Amerika da parça parçaymış, Amerika Birleşik Devletleri'ni kurmuş. Almanya da parça parçaymış, Federal Almanya'yı kurmuş. İsviçre de parça parçaymış, kantonları birleştirmiş. Avustralya da parça parçaymış, devletleri birleştirmiş. Bir biz parça parçayız! Çünkü dinimizin emirlerine uygun hareket etmiyoruz. Çünkü bu işi mühimsemiyoruz. Bu işin, işin can damarı olduğunu, özü olduğunu anlayamıyoruz.

Birbirimizi seveceğiz. Birbirimizle iş birliği yapacağız. Birbirimizle el ele vereceğiz, birbirimizle müşterek işler yapacağız. Teşebbüsleri geliştireceğiz.

Dünyanın en zengin beynelminel, milletlerarası şirketlerinde en büyük hisselerle Papalık sahipmiş. Adamlar halktan topladıkları paralarla dünyanın çok uluslu, çok büyük şirketlerinin sahipleri olmuşlar. Para her taraflarından akıyor. Ceplerinden taşıyor. Ondan sonra

da Hıristiyanlık için gereken propagandayı yapıyorlar. Senin adresini telefon rehberinden buluyorlar, İsviçre'den sana Hıristiyanlık propagandası için broşür gönderiyorlar. Almanya'da işçilerimizin kapılarını çalıyorlar. "Sizinle dinî konuda konuşmak istiyoruz. Sevgi dinine gelmek istemez misin?" diye Hıristiyanlığı "sevgi dini" olarak gösterip davet etmeye çalışıyorlar.

Peki, madem Hıristiyanlık sevgi diniydi de bu Kudüs'e kadar gelip buraları yakıp yıkıp orada 70 bin müslümanı niye kılıçtan geçirdiniz?! Hadi müslümanları kılıçtan geçirdiniz, onlara haset ediyorsunuz, kızılıyorsunuz; birbirinizi niye kılıçtan geçirdiniz? Katolikler protestanlara, protestanlar bilmem kimlere, kalvinistler bilmem kimlere... Niye böyle Saint Barthelemy geceleri gibi gecelerde öteki mezhepten olan dindaşlarınızın kapılarını tebeşirle işaretleyip evlerine baskın yapıp çoluk çocuğu niye öldürdünüz? Niye saman yığınlarının üstünde insanları çarmıha gerip öldürdünüz? Niye engizisyon mahkemeleri kurdunuz? Hani sevgi diniydi?!

Ama para var, propaganda var, imkân var. O imkânlarını kullanıyorlar. Bizim memlekette bile, -göstermek gibi olmasın- [göğsüne] haç takan [kişiler] gördüm. Almanya'da -Allah saklasın, Allah etmesin, evlatlarımızı korusun!- babasına kızıp da kiliseye sığınan Türk çocukları gördüm.

Neden?

Para gücüyle. Kilise maaş veriyor. Orada bir bâtil mezhep var, o bâtil mezhebe giren insanlara ayda 400 mark para veriyorlarmış. Şu bâtil mezhebe, o Hıristiyanların mezhebine girdim diye resmen kaydol, 400 mark veriyorlarmış. Adam bir hesap yapıyor; “400 mark alacağım.” Dinini değiştiriyor. Değiştiriyor ama âhiretini satarak! Âhireti mahvoluyor. O onu düşünmüyor.

Neden?

Öbür tarafın para gücü var. Bizim de dinimizi anlatacak, öğretecek çalışmalarımız zayıf.

Almanlar “Artık biz bu işleri kendi bilek gücümüzle yapamayacağız, işçi gönderin.”

diye bizden işçi talep etmeseydi, bizim kardeşlerimiz oralara gitmeselerdi, bizim Almanya'ya gideceğimiz, oralarda vaaz vereceğimiz, dini yaymak için konuşma yapacağımız, konferans vereceğimiz yok gibiydi.

Başında hiç istemedik. İşçi kardeşlerimizin gâvur diyarlarına gitmesini, onlara işçi olmasını istemedik. Onlara hizmet etmesini istemedik. Oraya giderler, bozulurlar diye korktuk. Ama onlardan bir kısmını oraya gittiler, dinlerini bırakmadılar; daha iyi çalıştılar, daha gayretli oldular, daha güzel hizmetler yaptılar. Buralardan bizleri çağırdılar, oralarda camiler kurdular, kendilerine vaaz ettirdiler, kendilerini güzel yetiştirdiler. İşte İslâmî hareket Almanya'da biraz meydana geldi. Ama yine istediğimiz gibi değil. Yine modern mânada değil. Yine büyük çapta değil. Yine Almanlar'ın hepsini müslüman edecek kıvamda değil. Yine camilerimiz apartmanların katları. Kirayla tutuluyor. Orada böyle girintili çıkıntılı odaları tâdil ediyorlar, bir cami yapıyorlar.

Ver parayı. Al bir geniş saha. Yap oraya bir kubbeli, güzel, muhteşem cami. Yanında da medreseleri, okulları vs. vs. olsun. İslâm'ı

projeksiyonlarla, videolarla, teyplerle, bantlarla güzel güzel anlat. Dinlerin arasında mukayeseyi yap. “Bak, hak din budur. Bir zamanlar size Allah peygamber göndermiş, kitap indirmiş. Bak, şimdi yenisine tâbi olmanız lazım. Allah’tan yeni haber geldi, yeni din geldi, yeni peygamber geldi, yeni kitap geldi...” diye anlatmak için güç kuvvet lazım. Bu, sulh zamanının hareketi. Bu parayla olur, organizasyonla olur, çalışmakla olur.

Savaş zamanında da; adamların uçakları var, füzeleri var, uzay mekikleri var, haberleşme imkânları güzel, karanlıkta gören silahları var. Nişan alıyor karanlıkta, kara gecenin içinde düşmanını vurabiliyor. Akıllı bomba diye bomba yapmışlar. Düğmesine basıyor, koordinatlarını verdiği hedefe gidip patlıyor. Dönüp dolaşıp gidip hedefi bulup [patlıyor]. Adamlar para vermişler, yatırım yapmışlar, uçaklar yapmışlar.

Biz parça parça olmuşuz!

Parça parça olmanın zararı ne?

Eğer biz büyük bir âlem olsaydık, İslâm âlemi, bütünlük içinde olsaydık, kendi mallarımızı alırdık. Kendi mallarımız çok satılırdı.

Japon'un, İngiliz'in, Alman'ın, Amerikalı'nın malı satılmazdı. Benim malım satıldıkça benim malım gelişirdi. Hem benim kesem dolardı hem malımı geliştirme imkânını bulurdum.

Eskiden Amerikan malının yanında Japon malı hiç kimsenin itibar etmediği bir şeydi. "Japon malı, aman! Adidir, hemen bozular!" denilirdi. Ama onlar çalışa çalışa, sata sata geliştirdiler. şimdi Suudi Arabistan'da bir şey almak gerektiği zaman, "Aman! Japon malı mı? Tayvan malı olmasın, [vesaire] malı olmasın!" diye [soruyorlar.] Satan geliştirir, kazanan daha güzelini yapar.

O bakımdan, biz parça parça olduğumuz için ticareti de sanayiye de kaybediyoruz, siyaseti de ekonomiyi de kaybediyoruz, harbi de kaybediyoruz, kùltürü de kaybediyoruz. Onlar bizim paramızla zenginliyor.

"Televizyonlar renkli televizyon olacak!" Hadi, bütùn millet renkli televizyon almaya! Köydeki bacılarımız, düğünde akrabalarının taktıkları bilezikleri, beşibiryerdeleri sattılar, renkli televizyon aldılar. Renkli televizyon fabrikası mı kurmuştuk? Hayır. Hepsi dışarıdan geliyor. Aracılar kazanıyor. Oradaki fabrikalar

kazanıyor. Bizim altınlar, bizim paralar gidiyor. Fabrikayı kursaydık, yerli imalat olsaydı, kendi malımızı kendimiz kullansaydık, “İlk önce fabrikayı kurarım. Ondan sonra renkli televizyonu tesis ederim.” dese ydik, bu kadar para dışarı gitmezdi. Şimdi kompüter... Boyuna dışardan kompüter alıyoruz. Bir sene kullanıyoruz; bozuluyor, atıyoruz. Saat alıyoruz, elektronik saatler, bir sene kullanıyoruz; içine su girdi, atıyoruz. Saati kur, dışarıdan alma, fabrikasını kur. Elektronik cihazları kendin kur.

“Bizimki idare etmez. Çünkü sürümü az.”

Parçalanmanın zararını ticarete bile görüyorsun. O geliyor, ondan sonra siyasete dayanıyor. Adam -Amerika- yukarıdan emrediyor bize ki; “Kıbrıs işinde Birleşmiş Milletler genel sekreterinin tavsiyelerine uyun!”

Ne demek?

“Rumların dediğini yapın!” demek.

Bizim kardeşlerimiz orada öldürülürken, bizim zavallı yavru masumlar küvetin içinde üst üste, hunharca öldürülmüş kanlı cesetleri

yıgılırken, o zaman bir faaliyet gösteriyorlar mıydı?

Göstermiyorlardı. Şimdi gösteriyorlar.

Niye?

Kurt dumanlı havayı sever. Bizi zayıf görünce, kendisi Körfez'e gemileri yığınca... Dev gibi gemileri oraya yığıyor. Yukarıdan bir füze göndersen füzeyi havada tahrip edecek silahlarla, erken uyarı sistemleri vesairelerle donatılmış...

Sen bunlarla nasıl çarpışacaksın? Bunlar senin memleketine kastettiği zaman nasıl memleketini koruyacaksın?!

İstiklal harbinde silah bulamayınca baltayla, kazmayla Yunanlı'yla uğraşmışız. İtalyan'ı Antalya'dan, Fransız'ı Antakya'dan, Adana'dan kovmuşuz. Ama şimdi adam seni yanına yaklaştırmadan yapacak. Harp başladıktan sonra "Silahı falanca yerden ver, filanca yerden ver." diye almak olur mu?

Olmaz.

Sevgili kardeşlerim, mübarek kardeşlerim!

Demek ki bizim bir muhabbet işine dikkat etmememiz, bir İslâm kardeşliğine dikkat etmememiz, birbirimizle haberdar olmamamız, bizim tepetaklak dünyamızın âhiretimizin mahvına sebep oluyor.

Âhiretimizin mahvına nasıl sebep oluyor?

Adamlar kültür hücumuna geçiyorlar. Paraları çok olduğu için... Filmleri çeviriyorlar. Bedava film gönderiyor. Veya parasıyla satabilirse, kandırabilirse parasıyla film satıyor. Sen Hıristiyanlık propaganda filmlerini kendi para vererek aldığın televizyonda seyrediyorsun. O propagandaları yutuyorsun. O zehir... Çernobil'de santral patlamış, radyasyonun zararları çaya bile geldi diye millet çayı içmezken, oradaki öldürücü derecede yüksek mânevî radyasyona “gık” demiyor. Televizyondan gelen o mânevî radyasyonu, insanı kanser eden, mahveden, imanını yok eden şeyleri hiç kılı kıpırdamadan seyrediyor. Kadın erkeğe sarılıyor, erkek kadına sarılıyor... Artık tariflere sığmayacak sahneler... Dedesi, babası, torunu, annesi, kızı, gelini herkes geçmiş karşısına, televizyonda onları seyrediyor. O

bakımdan, kültür hücumuna da karşı koyamıyoruz.

Hadi bakalım, sen bir stüdyo kur. Bunların karşısında sen İslâmî yayın yap!

Nasıl yapacaksın? Milyarlar ister!..

Bak şimdi televizyonun hususîleştirilmesi hazırlıkları var diye kulağımıza geliyor. Serbest kanallar olacak, serbest televizyon şirketleri olacak. İnsan kime isterse gidip ona abone olabilecek, onlar yayın yapabilecekler. Ve o kanallardan, çeşitli kanallardan [yayın olabilecek.] Amerika'da kaç tane kanal varmış televizyonda... 30-40 tane kanal varmış. Çevir, çevirdiğini seyret. Onun gibi yapacaklar. Türkiye'de bazı zengin, açığız gruplar, televizyon yayını yapmak için hazırlıklara şimdiden girişmişler.

Hani memleketin yüzde 99'u müslümandı?! İslâmca yayın yapacak bir televizyon şirketimiz var mı? Bir hazırlığımız var mı? Çok yüksek tirajlı bir gazetemiz var mı? 700 bin satan, 600 bin satan... O müstehcen neşriyat, ayıp resimler, günah resimler basanlar bir milyon basarken bizim 600 bin, 700 bin basan bir [gazetemiz] var mı?

Yok.

Yavaş yavaş, emekleye emekleye gidiyor bizimkiler. Hepsi parayla, beraber çalışmakla, desteklemekle olacak şeyler.

Eğer biz bize düşman olanın malını kullanmamaya ahdetsek, “Sen bana düşmansın, ben de senin malını almayacağım!” desek, bu ceza onlara yeter! “Bundan sonra senin malını kullanmıyorum! Benim sevdiğim kimse kim? Onun malını kullanacağım.”

b. İslamı yaşamaya Engel Hukuki Düzenlemeler

Bugün gazetelerde yazıyor ki filanca adam demiş ki; “İktidara geçersen 163. maddeyi kaldırmayacağım.”

“163. maddeyi kaldırmayacağım.” diyor.

163. madde nedir?

163. madde şudur: Devletin temel, iktisadî, siyasî, ticarî, ekonomik, kültürel -böyle bir sürü şey sayıyor- nizamını kısmen de olsa dinî esaslara uydurmak için çalışan, cemiyet kuran, propaganda yapan, reklam eden insanlar, “yedi yıl hapis” diyor mesela. Kanun böyle

bir ceza getiriyor. “Basın yoluyla işlenirse ceza [şu] kadar misli artar.” diyor kanun.

[Peki] bundan ne oluyor?

Ben “Bu ekonomik sistemimiz faizli olmasın, faiz kullanılmadan yürüsün. Allah faizi yasak etmiştir, o esas uygulansın.” deyiversem, “Vay sen devletin liberal ekonomik nizamını dinî esasa uydurmak istedin, 163’ten içeri!” diyecek. “Şu şöyle olsun.” desen, “İçeri!” diyecek. Hâli hazırdaki kanun böyle.

Seneler önce Osmanağa camisinin imamı Cuma hutbesinde bir konuşma yapmıştı. Anayasa profesörü Hüseyin Nail Kubalı da bir yakını ölmüş, onun cenazesinde bulunmak üzere gelmiş, avluda bekliyormuş. İmamın konuşmasını o da duymuş. Şikayet etmiş. Tabii hukuk fakültesinin profesörü; birçok talebe yetiştirdi, hâkim oldu, savcı oldu, itibarlı bir insan, hukuku da biliyor. “Senin bu söylediklerin filanca kanun maddesine aykırıdır.” diye -dinî konuşma yaptığı halde, vaaz ve hutbe konusu içinde dinî sözler, âyetler geçtiği halde, söylediği sözler kanunlara dokunduğu için- şikayet etmiş. Şikayeti sabit görülmüş. İmam efendi iki sene hapiste yattı.

Bazı kimseler diyorlar ki; “Bu kanun insanın müslümanca yaşamasına mâni oluyor. Müslümanca fikirlerini söylemesine mâni oluyor.” Söylediğin zaman, yazdığın zaman, gazetede yazsan, mecmuada yazsan tâkibat oluyor. Ve ceza yeme durumu oluyor. Kadınlardan girenler oluyor, erkeklerden girenler oluyor. Tâkibat olsa “Evet, ben öyle dedim.” dese hapsi boyluyor; “demedim” dese yalan söylemiş oluyor. Kıvırttırmaması lazım ki kanun[un verdiği cezaya] düşmesin. Onun için diyorlar ki; “141-142. maddeler; solcuları, komünistleri istedikleri gibi rejimi müdafaa edecek tarzda çalıştırmayan o maddeleri kaldırmak gerekirse 163’ü de kaldıralım.” Onun için bazıları diyorlar ki; “141-142-163’ü kaldıracağız.” Bir tanesi de diyor ki; “141-142-163’ü kaldırmayacağım!”

Peki, 141-142’yi kaldırma. Komünizm gelirse adamlar güçlüdür, Rusya destekler, memleketin sistemi bozulur. Bizim de inancımıza uygun değil. Onu kaldırma, peki. 163’ü niye kaldırmıyorsun?

“Kaldırmayacağım” diyor. Ondan sonra gelecek, bizden rey isteyecek. Yanlış mı [görüyorum] diye gazeteye tekrar tekrar baktım. Allah Allah! Bu kadar dobra dobra politikacı da görmedim. Dobra dobra seçimden önce, seçmenden korkmadan “163’ü kaldırmayacağım!” diyor. Aferin! Bir şey daha var. Bu şundan da olabilir. Adam kurt politikacı olduğu için gayet iyi biliyor durumu. 163’ü savunan insanlar o kadar az ki... Müslümanlar hangi şey kendisine zarar veriyor hangi şey fayda sağlıyor, o kadar habersiz ki... “Ben ‘163’ü kaldırmayacağım!’ dediğim zaman Müslümanlar bana darılmaz.” diye hesap ediyor. Belki siz de darılmıyorsunuz.

Allah muhabbetinizi arttırsın mı diyeceğiz, ne diyeceğiz bilmiyorum. Allah akıl fikir versin diyeceğiz tabii. Allah akıl fikir versin. Hakkı hak olarak görüp tâbi olmayı nasip eylesin; bâtılı bâtıl olarak görüp ondan korunmayı, uzak durmayı nasip eylesin.

Benim nenemin başı açık mıydı?

Kapalıydı.

Annemin başı açık mıydı?

Kapalıydı.

Falanca filanca... Büyüklerimiz kapalıydı. Almanya'da kadın müslüman olduğu zaman başı açık mı geziyor, kapanıyor mu?

Kapanıyor.

Benim memleketimde başörtülü niye okula gidemesin?

Dekan sokmuyor.

Fakülteye niye gitmiyor? Mesela niye bunun hesabını sormuyoruz? Niye onları desteklemiyoruz?

Geçen gün gazetelerde okudum; kızlardan 103 tanesi tahsili bırakmış. 103 tane kız "Başımı açmayacağım!" dediği için tahsili bırakmış. 103 tane yüksek tahsilli yetişecekti. Yüksek tahsilli olarak bir işin başına geçecekti. Veyahut İlahiyat fakültesini bitirecekti, dinî konuları anlatacaktı. Tahsili bırakmış.

O bakımdan, çevremizde müslümanların kardeşliğinin zayıf olduğunun çok emareleri var. Kimsenin kılı kıpırdamıyor. Kimsenin kimseden haberi yok. Camide namaz kılınca, orucunu tuttuğu zaman, kuytu köşede de tesbi-

hini çekti mi kendisi kurtuldum sanıyor. Kurtuldum sanıyor ama, onlar sevap ama, onların sevabından çok bu taraftaki vazifelerini ihmal ettiğinden, günaha girdiğinden, “O günahlar bunu bastırırsa hâlim nice olur?” diye düşünmüyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin bir hadîs-i şerîfinde bildirildiğine göre, buyurmuş ki;

Namaz, oruç, ibadet ehlinden bir kimse kabre girer girmez orada azap melekleri kendisine bir topuz vuracaklar ki mahvolacak. Ve kabrin içi ateş dolacak. Ve böyle o acının, fecî elemi içinde diyecek ki; “Ben namaz kılan insandım, oruç tutan insandım. Niye beni böyle azaplandırıyorsunuz? Ben kâfir değilim ki, imanlı insandım!” Onun üzerine melekler kendisine cevap olarak diyecekler ki; “Sen bir zaman bir yerden geçiyordun. Zalimler bir mazlumu almışlar, eziyet ediyorlardı, zulmediyorlardı. Sen o zulmü engellemedin, o mazluma yardım etmedin. Bu ceza ondandır.” denilecek, diye bildiriyor Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz.

Demek ki insan namaz kılıyor, oruç tutuyor; ama o vazifeyi yapmadığı zaman buradan ceza görebiliyor.

c. Kişi Sevdiği İle Beraberdır

Sonra, bir insan mü'min olur ama kâfirleri severse; kişi sevdiğiyle beraber haşrolacağından sevdiği insanın yanına götürürler. Kâfir cehennemde olduğuna göre o da cehenneme gider.

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ
مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ
أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ

*Lâ tecidu kavmen yü'minûne bi'llâhi ve'l-
yevmi'l-âhiri yuvâddune men hâdda'llâhe ve
rasûlehû velev kânu âbâehüm ev ebnâehüm ev
ihvânehüm ev aşîretehüm...²*

“Mü'minler yakınları, akrabaları, eşleri, dostları bile olsa, Allah'la, Resûlullah'la çarpışan, dine karşı çıkan, Allah'a âsi gelen insanları hiç sever mi? Hiç böyle şey olmaz! Hiç

² 58/Mücadele, 22.

böyle bir topluluk bulamazsın! Bu akla, mantığa uygun değil!” diye âyet-i kerîme bunu ifade etmek için nâzil olmuş oluyor.

Mü'min, kâfiri sevemez. Mü'min, kâfirin peşinde gitmez. Mü'min, mü'minleri bırakıp da kâfirleri dost ittihaz etmez. Mü'min, imanının gereği olarak kendisi gibi mü'min olan kardeşlerini sever, destekler, iş birliği yapar, ortaklık yapar; o ortaklığın hayrını bereketini görür.

Bizim çocuğa Almanya'da bir bisiklet aldık. Bisikleti de getireceğiz ama biz nasıl getirelim? Kocaman alâmet! Bisiklet nereye koyacağız, nasıl getireceğiz? Orada bir hoca efendi de evini bu tarafa -Türkiye'ye- naklediyormuş. Kapalı bir kamyon tutmuş. Rica ettik, dedik ki; “Bizim küçüğe buradan bir bisiklet almıştık. Katlanabilen bir bisiklet, tekerleği katlanabiliyor. Beş vitesli bir bisiklet aldık. “Acaba sizin eşyalarınız arasında münasip yer var mı, bunu kamyonun arkasına koysak mı?” diye rica ettik. Adamcağız zarif bir insan, Allah selâmet versin, yaşıyorsa ömrüne bereket versin. Hoca Türkistanlı, doğrudan doğruya Türkistan'dan

Almanya'ya gelmiş. Şimdi de Türkiye'ye geçiyor. Dedi ki;

“Bizim Türkistan'da çok zengin olan toprak ağaları, yüzlerce dönüm tarlaları, uçsuz bucaksız arazileri ekip biçerken yanındaki yoksul tarlanın sahibini kendisine ortak yapar. ‘Hadi gel, seninle ortak olalım. Senin mahsulünü yine sana vermek üzere senin tarlanı da ben sürüvereyim. Senin arazinin mahsulü senin olsun. Gel şurada ortaklık yapalım...’ diye. Ve onu ortak alır. Türkistan'da usul böyledir. Onu yaparken de maksadı şudur: ‘Şu boynu bükük garibanın, şu fukarâcının hürmetine Allahu Teâlâ hazretleri belki bana da merhamet eder. Beni de affeder, mağfiret eder.’ diye, onun için ortaklık yaptı. Onun için ben de eşya naklinde senin oğlunla ortaklık yapacağım. O bisikletini taşıyacak; ben evimin tüm eşyasını, gardrobunu, somyasını, koltuk takımını vesairesini taşıyacağım. Ortak yapacağız. Belki senin oğlunun bisikleti hürmetine benim eşyalar da selâmetle gider, kamyon kaza yapmadan Türkiye'ye ulaşır.” diye böyle benim gönlümü alacak, kibar bir şekilde latif bir cevap vermişti.

Mü'min kardeşlerim!

Biz birbirimizle kardeş olacağız. Ortak olacağız. Sermaye koyacağız, dev şirketler kuracağız, büyük işler yapacağız. Beyneminel şirketler kuracağız. Bir şubemiz Almanya'da olacak, bir şubemiz Irak'ta olacak, bir şubemiz İran'da olacak, bir şubemiz Suudi Arabistan'da olacak, bir şubemiz Malezya'da olacak. Kendi malımızı kendimiz üreteceğiz, kendi kardeşimize veya başkalarına satacağız, kendimiz kazanacağız, kendimiz geliştireceğiz. Kardeşliğin gereği bu. Ondan sonra da bu kazandığımız paralarla hayırlar yapacağız.

Şimdi, Türkiye'nin genel manzarasına bakılacak olursa başka İslâm ülkelerinden daha gelişmiş bir durumda olduğu görülür. Ben Pakistan'a gitmedim. Oraya giden kardeşlerim acı acı bahsediyorlar ki durum biraz sefilce. Suudi Arabistan'ı gördüm, Irak'ı gördüm, İran'ı gördüm, Suriye'yi gördüm, Mısır'ı azıcık gördüm, Libya'yı gördüm. Bizim memleketimiz oldukça ileri durumda. Rahatız. Etlü, sütlü ekmeğimiz var, elhamdülillah. Gıdalarımız var, meyvelerimiz var. Biz burada bir elmanın

yüzüne bakmayız, Irak'ta bir kilo elma bilmem kaç yüz liraymış. O kadar yok çünkü memleketlerinde. Allah bize her türlü nimeti vermiş, kazanıyoruz, paramız var. Bu kazançlarımızla hayrât u hasenât yapacağız. Malımızla, canımızla cihat edeceğiz, çarpışacağız, çalışacağız, gayret sarf edeceğiz.

Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'inde bir âyet-i kerîmesinde buyuruyor ki;

-Bu âyet-i kerîmeyi ben küçükken ezberledim. O zamandan beri beni heyecanlandırır. Kalbime küt küt atma verir, heyecan verir. -

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدًّا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

Inna'llâhe'sterâ mine'l-mü'minîne enfüsehüm ve emvâlehüm bi-enne lehümü'l-cennete yukâtilûne fî sebîlillâhi fe-yaktulûne ve yuktelûne va'den aleyhi hakkân fî't-tevrâti

*ve'l-incîli ve'l-kur-âni ve men evfâ bi-ahdihî
mina'llâhi fe'stebşirû bi-bey'ikümü'llezî
bâya'tüm bihî ve zâlike hüve'l-fevzü'l-azîm.*³

İnna'llâh. “Hiç şühpe yok ki Allahu Teâlâ
hazretleri.” *İşterâ mine'l-mü'minîne.*
“Mü'minlerden satın aldı.” *Enfüsehüm ve
emvâlehüm.* “Canlarını ve mallarını satın
aldı.”

Müşteri?

Allahu Teâlâ hazretleri.

Satan?

Mü'minler.

Satılan mal?

Mü'minlerin canları ve malları.

Bedel?

Bi-enne lehümü'l-cennete.

*İnna'llâhe'şterâ mine'l-mü'minîne en-
füsehüm ve emvâlehüm bi-enne lehümü'l-
cennete.* Buradaki *be* harfine “bâ-ı mukâbele”
derler. Yani cennet mukabilinde; “Al, size
cenneti vereceğim. Siz de canınızı, malınızı

---

³ 9/ Tevbe, 111.

bana verin bakalım.” diye, Allahu Teâlâ hazretleri mü’minlerden satın aldı.

Bizim mallarımız ve canlarımız Rabbimize satılıktır, satılmıştır, verilmiştir, fedadır. Feda olması lazım. Dedelerimiz feda ettiler. Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*’in sahâbe-i kirâmı konuşurken, söze başlarken: *Fidâke ebî ve ümmî yâ Resûlallah!* “Anam babam sana feda olsun ey Allah’ın Resulü!” diye söze başlardı. Bizim canımız, malımız Resûlullah’a fedadır; Allahu Teâlâ hazretlerinin yoluna fedadır, dinine fedadır. *Inna’llâhe’şterâ mine’l-mü’minîne enfüsehüm ve emvâlehüm.* Önce canı zikrediyor. Yani en kıymetli şey dahi verilecek.

Bizim malımız var. Memleketimizde rahatız elhamdülillah. Bu hâlimize, bu günümüze çok şükür. Harp yok, darp yok. Yaşıyoruz, kazanıyoruz. Memleketimiz güzel bir memleket. Allah’ın bizim üzerimizde lütfu, keremi çok. Bu güzel günlerde Rabbimizin yoluna çalışacağız. Para sarf edeceğiz, kesenin ağzını açacağız.

Çoban [Mustafa] Paşa getirmiş buraya kocaman bir camiyi yapmış. Bu kocaman caminin

etrafına kocaman medreseler yapmış. Kocaman avlular yapmış. O vazifesini yapmış. Ruhuşâd olsun, nur içinde yatsın.

Bizlerden ne haber?

Bizler, Çoban [Mustafa] Paşa'nın yapmış olduğu tesisleri işletebiliyor muyuz? Çalışıyor mu, çalışmıyor mu? Mühim olan o! Vakfeden kişinin gayesine uygun olarak biz bu çalışmaları yapıyor muyuz, yapamıyor muyuz?

“Hocam, o işler uzun iş. Vakıflara bağlı. Vakıflara müracaat edeceksin, dilekçe vereceksin. Kabul ederler etmezler vs. vs... Onu bekleyecek hâlimiz yok!”

O zaman, babayiğitsin; çıkartırsın cüzdanını, paracıkları koyarsın ortaya... Sen güzel bir apartman nasıl yapıyorsun? Güzel bir işyeri nasıl yapılıyor? O tarzda, şehrin güzel köşesinde, en güzel yerinde bir arsa alırsın. Altında dükkânları olur, pasaj olur, geliri olur, üstünde iki üç tane konferans salonu olur. Bir tanesini hanımların konferansları dinlemesine mahsus, bir tanesi erkeklerin dinlemesine mahsus. Daha üstteki katlarda kütüphanesi olur, daha üstteki katlarda misafirhanesi olur,

daha üstteki katlarda falanca olur... İslâmî faaliyetini yaparsın.

Gebze'nin haritasını açarsın, ortaya dökersin. "Hangi köyü var, hangi köye gittim?" Gittiğin köyleri bir kırmızı daire içine alırsın. "Tamam, buraya gittim. Burada arkadaşım Hacı Mehmet Efendi var, Hacı Hulusi Efendi var, Hacı Hüseyin Efendi var..." Yazarsın. Hangi kasabasında, hangi köyünde hiç ahababın yok? "Burası boş. Bir pazar da şuraya gideyim." dersin. Orada gidersen, etrafına bakırsın, camisine girersen, "Yok mu benim burada bir müslüman kardeşim?" dersin, "Ya karnım acıktı!" dersin. Birisi seni yemeğe götürür. Bir dost edinirsin, bir ahabap edinirsin. Ondan sonra da, "Sen de Gebze'ye geldiğin zaman al benim kartım şu, adresim bu. Dışarıda yemek yersen iki elim iki yakanda. Benim haneme gelip yemek yiyeceksin, benim evimde yatacaksın." dersin, ahabap olursun.

Müslüman, müslümanın kardeşidir. Birbirini Allah rızası için ziyaret edince, Allah "Benim sevgim onların üzerine hak olur." diyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

O bakımdan, sizin kaderinize çıkmış olan bu birinci hadîs-i şerîf kısadır. Hepiniz yazın.

“Allah yolunda, Allah uğrunda birbirlerini sevenler yakuttan kürsüler üzerine Arş’ın etrafında sefa sürecekler, oturacaklar.”

Yakuttan kürsü! Tahtadan değil, ahşap değil, sedef kakmalı değil. Çok kıymetli olduğunu belirtmek için Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri “yakuttan kürsü” demiş. Som yakut. Nasıl oymalı kim bilir... Mermerden olsa, “beyaz mermerden oyulmuş bir vaaz kürsüsü” diyebilirdik mesela. “Yakut” diyor. Yakuttan kürsülerin üzerinde oturacaklar.

Hünerleri neymiş?

Birbirlerini sevmek, muhabbet etmek, dostluk etmek.

Var mı bunun bir zararı? Müslümanın müslümanı sevmesinin kârını gördük. Acaba bir riski, bir zararı var mı?

Hiç riski olmayan bir kazanç! Bir ticaret yaparsın, bir mal alırsın; satılmaz, fiyatı düşer, tapon olur, yolda getirirken kamyon kazaya uğrar, bir şey olur. Ticarete risk vardır,

yani zarar ihtimali vardır. Bu mânevî ticarete zarar yok. Zararı olmayan bir kâr. Yakuttan minberler üzerinde oturacaklar.

Onun için, Allah madem bizim canımıza malımıza müşteri olmuş, “verin” diyor; biz de canımızla, malımızla cihat ederek, çalışarak, birbirimizi severek şu Arş-ı Âlâ'nın etrafındaki yakut kürsülere kurulalım.

Ben burada rahatım. Allah razı olsun. Ev sahibi misafire ikram eder, ondan büyük sevap kazanır. Bize bir koltuk vermişsiniz, sağ olun. Arkası yüksek, kolları koymak için yer müsait. Sizler dizleriniz birbirine değe değe sıkıntı çekiyorsunuz, ben burada rahat oturuyorum.

Rûz-ı mahşerde de bazı insanlar aşağıda, güneşin altında, güneş tepelerine yaklaştırılmış, beyinleri kaynayacak ve “Acaba hâlimiz ne olacak?” diye korkacaklar. Birbirini Allah için sevenler Arş'ın gölgesinde, Arş'ın etrafında nurdan kürsülerde, yakuttan kürsülerde oturacaklar.

Onun için, birbirinizi sevin; başka çaresi yok! Ve bundan daha kârlı başka bir iş bilmiyorum. Birbirinizi sevin, birbirinizi ziyaret edin, birbirinizle iş birliği yapın.

İki ortak işe beraber başlıyor, ondan sonra ayrılıyorlar. Olmaz! Bir iki ortak daha alın. Beni de çağırın, ben de ortak olayım, arttıralım. Hayır, muhabbetler bozuluyor. Ondan sonra herkes ayrı [yol] çiziyor. Ne olur ortaklığı devam ettirseydi?

d. Muhabbet Bereketi Celbeder

Rahmetli anam anlatırdı. -Allah cümle geçmişlerimize rahmet eylesin.- İki tane kardeş varmış. Çok dindar insanlarmış, derviş insanlarmış. Bu iki kardeşler çalışmışlar, çabalamışlar, buğday ekmişler, harman yapmışlar, beraberce çalışmışlar. Bu iki kardeşten birisi evliymiş, birisi henüz evli değil; birisinin çocukluğu varmış, ötekisi henüz bekârmış. Harman bitmiş. Tarla müşterek, babadan kalmış. Beraber ekiyorlar. Harman da bitmiş. Samanları ayırmışlar, buğdayları ayırmışlar. Bir tane arabaları varmış, kağrı arabası; o zaman mâlum, gıcır gıcır, tekeri döne döne giden arabalar... Bir araba varmış. Bu araba harman yerinde dolduruluyormuş, bir kardeşin evine gidip onun ambarına yığılıyormuş, ikinci sefer doldurulduğu zaman öbür kardeşin ambarına yığılıyormuş. Eşyayı öyle taşıyorlarmış.

Harman yerinde buğdayları ayırmışlar. “Şu senin, şu senin.” Samanları da ayırmışlar. Tek arabayla taşımaya gidiyorlar. Şimdi bir arabayı samanla dolduruyorlarmış. Bir çuval da buğday atıyor herhalde, nasıl yapıyorsa gidiyor. O gidince geride kalan ağabeyi diyormuş ki; “Bu kardeşim henüz evli değil, bunun paraya ihtiyacı var; gelin alacak, altın takacak, eşya alacak, ev eşyası olacak, masrafları olacak, düğün yemeği verecek vs. Eşit bölmek uygun olmadı, ben benimkinden biraz buna vereyim.” Böyle o tarafa, onun ayrılmış tarafına kürek kürek atarmış buğdaydan, samandan... Kendisinden fedakârlık yapıyor, onun tarafına atıyor. Ondan sonra kardeşi gelirmiş. Bu sefer araba tekrar dolup samanı, buğdayı konulduktan sonra, o gidince bekâr olan kardeş dermiş ki; “Ya bu işi eşit bölmek oldu mu? Olmadı. Niye eşit bölelim? Bu kardeşim evli, çoluk çocuğa karışmış, evde bir sürü yemek isteyen insan var, can var, boğaz var... Bunun daha çok buğdaya ihtiyacı var, bunun hayvanlarının daha çok samana ihtiyacı var; şuna biraz vereyim.” Hadi, o da kürek kürek buğdayı, samanı o tarafa atarmış... Taşıya taşıya taşıya bitirememişler. Allah bir bereket vermiş. Çünkü o

onun iyiliğini istiyor, o onun iyiliğini istiyor.
Bitmez!

Hocamız *rahmetullahi aleyh*'in [kerâmetini] anlatıyordu, bizim Yahya Bey, mühendis. Allah selâmet versin. “Hocamız bir küçük kapla şeker verdi. ‘Bunu ihvâna dağıt.’ dedi. Ben de buradan başladım... Ama ‘Bu kadarcık şeker bu kalabalığa nasıl yetecek?’ diye zih-nime taktım. Bir taraftan böyle ‘Buyurun, buyurun, buyurun...’ diye veriyorum. Ondan sonra, farkında değilim, bir ara şöyle bir baktım. ‘Ya bu şekerin şimdiye kadar çoktan bitmesi lazımdı. Niye bitmiyor? Kalabalık fazla. Her birisi bu kağıtlı şekeri bir tane alınca bitmesi lazımdı, niye bitmiyor? Bir böyle baktım, bir de hocama baktım. Hocam uzaktan bana ‘Karıştırma orasını!’ der gibi bir kaşlarını çattı...” diyor.

Peygamber Efendimiz’in hadîs-i şerîflerinde vardır ki azıcık bir süt tasından nice müslüman içmiştir, bitmemiştir. Azıcık bir yemekten nice mü’min yemiştir, bitmemiştir. Bir kaptan... Bir torbanın içinde Peygamber Efendimiz’in hurmaları olduğu için hiç o torbadan hurma eksilmeden yemiş, yemiş, yemiş, ömrü

boyu istifade etmiş sahabe vardır. Bu “bereket” denilen şey mânevî bir haldir ki artıyor, bollaşıyor, Allah eksikliğini göstermiyor.

Muhabbet olursa öyle oluyor. Muhabbet olduğu zaman bolluk ve bereket oluyor. Muhabbet olmadığı zaman... “O gitti şimdi. Ben onun malından biraz daha bu tarafa tırtıklayayım, çalayım. Bana daha çok lazım.” derse bitiverir. Hayrını da görmezler. Hem de ambara koyduğun zaman bakarsın, buğdayı kurtlanmış; bakarsın, samanına yangın düşmüş, evi yanmış.

Yine eski kitaplarda anlatılıyor: “Bir sütçü vardı. Sütüne su katardı.” diyor. Katarmış ama ne olmuş? “Bir sel geldi, bütün sürüyü aldı götürdü.” diyor. O zaman demiş ki; “Sütün içine kattığı sular sel oldu, sürüyü götürdü.” O kadar katmadı ama bereketsizlik o kadar artar, fazla olur.

O bakımdan, birbirimizi sevelim. Birbirimizle iş birliği yapalım. Birbirimizi destekleyim. Müslümanların faydası nerededir, bilelim. Müslümanların zararı nerededir, bilelim. Bize karşı yolumuza açılan kapılardan hangisinden geçerse Allah’ın sevgisine ereriz,

hangi yoldan yürürsek saadet-i dâreyne nâil oluruz, hangisinden yürürsek âhiretimiz mahvolur, dünyamız biraz iyi olacak gibi görünüyor ama âhiretimiz mahvolur, onları bilelim.

Ve şunu size çok kesin olarak söylüyorum, muhterem kardeşlerim! Hadîs-i şerîflerle sabittir. Allah'ın yolunda hayır ve bereket vardır. İnsan malının hayrını görür, çocuğunun hayrını görür, karısının hayrını görür, ömrünün hayrını görür, her şeyinin hayrını görür. Allah'ın yolundan ayrılmakta uğursuzluk vardır, şömlük vardır. İnsan çocuğunun hayrını görmez, karısının hayrını görmez, malının hayrını görmez, ömrünün hayrını bereketini görmez; dünyası âhireti mahvolur. O bakımdan, Allah'ın yoluna dönün. Âhireti tercih edin. Allah'ın rızası esas gayemiz olsun.

Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes hazretleri rızasına uygun olmayan hiçbir işi bize yaptırmasın. Rızasından bizi saptıracak olan her ne[yi] istesek bile, Allah bizi ona eriştirmesin, onu bize vermesin. Çünkü aldık mı şaşıracağız. Allah bize kendi yolunda yürümemize yarayacak

nimetler ihsan eylesin. Kendisinin rızasını kazanmaya vesile olacak işler yapmayı nasip eylesin.

Fuzulî'nin ne güzel bir şiiri var. Bir gazelinde güzelce yazmış. Münacaatında veya naatında diyor ki;

Ben bilmezem bana gereken, sen Hakîmsin

Men eyle, verme her ne gerekmez bana bana

“Yâ Rabbi! Ben bilmem ama sen bilirsin. Hikmet sahibisin, her şeyi bilirsin. Evveli bilirsin, âhiri bilirsin. Bana ben bir şey istesem bile, eğer gerekmiyorsa, yaramayacaksa, faydası olmayacaksa verme. İstesem bile verme!”

Bak, duayı ne güzel ediyor! “Eğer bana zararı olacaksa ben istesem bile verme!”

Hatırıma masallarda[ki olay] geliyor... Hani çocuk, padişahın üçüncü oğlu, aşağı sarkıtılıyormuş. “Ben ‘of yandım!’ da desem salın beni aşağıya, ‘çıkartın!’ desem de salın beni aşağıya.” demiş de gitmiş aşağıya... İşte öyle...

Allahu Teâlâ hazretleri bizi daima rızası yolunda eylesin. Bize azdırmayacak, saptırmayacak mal versin, servet versin. Kazancımızı helal, temiz ve pak eylesin. O temiz kazançlarımızla, şu ömürlerimizle, şu güçlerimizle, kuvvetimizle rızasına uygun işler yapmayı nasip eylesin. Rızasını, cenneti burada kazanmayı nasip eylesin. Son nefeste cümlemizi imân-ı kâmil ile âhirete göçmeyi nasip eylesin. Bizi Gebze'nin böyle dost evinde, bir salonunda sıkışık olarak topladığı gibi, rûz-ı mahşerde de Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in *Livâü'l-hamd*'i altında, peygamberlerle, sıddıklarla, şehitlerle, salihlerle beraber haşreylesin. Cehennemine düşürmeden, kahrına gazabına uğratmadan, azabına giriftar eylemeden, lütfuyla keremiyle ilk giren has ve bahtiyar kullarla beraber cennetine girmeyi nasip eylesin. Bizi böylece havz-ı kevserin başına ulaştırırsın, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e kavuşturursun, cennât-ı âliyâtı nasip eylesin, Firdevs-i Âlâ'yı nasip eylesin, rıdvân-ı ekberine vâsıl eylesin. Selâmına, kelâmına ermeyi; cemâlini görmeyi nasip eylesin.

es-Selâmü aleyküm ve rahmetullâh...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN

21 Reb u'l- hir 1409 / 01.12.1988

Gebze/ Kocaeli

[Bütün DİŐER ÇEŞİTLİ KONUŐMALAR'A
PDF olarak ulaŐmak için tıklayınız.](#)

